

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 876/2016-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 16. novembra 2016 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátom JUDr. Sergejom Romžom, Advokátska kancelária, Hrnčiarska 6, Košice, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a 4 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 17 C 95/2010 a jeho rozsudkom z 30. marca 2015 a postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Co 596/2015 a jeho rozsudkom zo 14. júna 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 10. októbra 2016 osobne do podateľne doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“) vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a 4

a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Košice II (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 17 C 95/2010 a jeho rozsudkom z 30. marca 2015 a postupom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Co 596/2015 a jeho rozsudkom zo 14. júna 2016.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka ako žalobkyňa sa žalobou z 22. júna 2010 domáhala voči spoločnosti VAMEX, a. s. (ďalej len „žalovaná“), ako žalovanej určenia, že je vlastníčkou akcií na meno žalovanej v počte 134 kusov v menovitej hodnote po 100 000 Sk za akciu, ako aj akcií v počte 10 kusov v menovitej hodnote 1 000 Sk za jednu akciu.

Rozsudkom okresného súdu č. k. 17 C 95/2010-420 z 30. marca 2015 bola žaloba zamietnutá s tým, že sťažovateľka nepreukázala, že by bola vlastníčkou ňou deklarovovaných akcií, a to i napriek tomu, že v jednotlivých zápisniciach z valných zhromaždení žalovanej bola výška jej podielu na základnom imaní uvedená v zmysle jej tvrdení. Podľa okresného súdu však toto tvrdenie nepreukázala zmluvami o prevode cenných papierov, ktoré by jej vlastníctvo k nim preukazovali. V konečnom dôsledku bol okresný súd tej mienky, že sťažovateľka neunesla dôkazné bremeno, teda nepreukázala, že kúpnyimi zmluvami nadobudla vlastnícke právo k cenným papierom, pričom to nevyplývalo ani z výpisu z Centrálného depozitára cenných papierov Slovenskej republiky (ďalej len „CDCP SR“).

V podanom odvolaní sťažovateľka namietala úplnosť a správnosť skutkových zistení okresného súdu v súvislosti s hodnotením dôkazov predovšetkým z hľadiska ich pravdivosti a hodnovernosti. Jej námietky smerovali aj k spôsobu, akým sa okresný súd vysporiadal s existujúcimi vnútornými rozpormi v jednotlivých dôkazoch týkajúcich sa rozhodujúcich skutkových okolností. Konkrétne namietala absenciu vysvetľujúceho stanoviska, ako sa okresný súd vysporiadal s rozpormi v listinných dôkazoch, konkrétne s celým radom notárskych zápisníc osvedčujúcich priebeh jednotlivých valných zhromaždení žalovanej (v tejto súvislosti predovšetkým objektivizujúcich akcionársku štruktúru žalovanej

a prítomnosť jednotlivých akcionárov na jednotlivých valných zhromaždeniach), prezenčných listín z valných zhromaždení a v neposlednom rade aj výpisov z evidencie akcionárov žalovanej vedenej CDCP SR a na druhej strane s obsahom účastníckych a svedeckých výpovedí dr. [REDACTED] a [REDACTED], podľa ktorých týchto v podstate nezaujímala akcionárska štruktúra žalovanej, pričom nevedeli vysvetliť ani to, prečo boli postupne na účet sťažovateľky vedený v CDCP SR pripisované akcie žalovanej vecne a chronologicky konzistentne. Podstata odvolacích námietok sťažovateľky nesmerovala k normatívnym podmienkam, za splnenia ktorých možno nadobudnúť vlastnícke právo k akciám na meno, ale k možnému spôsobu objektivizácie tohto prevodu. V tejto súvislosti sťažovateľka osobitne akcentovala, že fyzická prezentácia nadobudnutých akcií nie je jediným či výlučným spôsobom, ktorým možno objektivizovať nadobudnutie akcií, osobitne v situácii, keď dôjde k ich odcudzeniu či strate, pretože v takomto prípade možno prevod, resp. nadobudnutie akcií objektivizovať aj na základe súboru iných objektívnych (listinných) dôkazov (zápisníc z valného zhromaždenia, spoločenskej zmluvy, výpisov z účtu sťažovateľky v CDCP SR).

Rozsudkom krajského súdu č. k. 5 Co 596/2015-487 zo 14. júna 2016 bol rozsudok okresného súdu potvrdený. Podľa názoru krajského súdu okresný súd úplne zistil skutkový stav, správne ho posúdil, pričom odôvodnenie rozsudku má podklad v zistení skutkového stavu, s ktorým sa krajský súd v celom rozsahu stotožňuje, na čom nič nemení ani podané odvolanie.

Porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru vidí sťažovateľka v tom, že všeobecné sudy sa pri svojom rozhodovaní nevysporiadali ústavne konformným spôsobom s podstatou procesných námietok (argumentácie) prezentovaných vo forme ústnych a písomných prednesov (podaní).

Podľa názoru sťažovateľky všeobecné sudy nerešpektovali procesné pravidlá týkajúce sa štruktúry napadnutých rozhodnutí, osobitne štruktúry ich odôvodnenia podľa § 157 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku. V tejto súvislosti bolo povinnosťou všeobecných súdov v odôvodnení napadnutých rozsudkov uviesť podstatný obsah

prednesov, stručne a jasne vyložiť, ktoré skutočnosti považovali za preukázané a ktoré nie, z akých dôkazov vychádzali a akými úvahami sa spravovali pri hodnotení dôkazov.

Podľa sťažovateľky okresný súd jednotlivé produkované dôkazy iba formálne (mechanicky) prezentoval bez toho, aby ich podrobil analytickému zhodnoteniu z hľadiska ich pravdivosti, hodnovernosti a zákonnosti, bez toho, aby sa presvedčivým a preskúmateľným spôsobom vysporiadal s prípadnými rozpormi v obsahu jednotlivých dôkazov a objasnil, prečo jednej skupine dôkazov uveril a druhej zase nie. V každom prípade bolo povinnosťou okresného súdu zaujať hodnotiace procesné stanovisko k podstate argumentácie sťažovateľky, podľa ktorej skutkovú okolnosť týkajúcu sa nadobudnutia vlastníckeho práva k akciám na meno možno objektivizovať viacerými spôsobmi na základe rôznych dôkazných prostriedkov a dôkazov. Okresný súd v tejto súvislosti akcentuje a favorizuje výlučne jednu z viacerých možností, keď uzatvára, že sťažovateľka neunesla dôkazné bremeno vo vzťahu k deklarovanému vlastníctvu predmetných akcií, lebo nepredložila kúpnu zmluvu o nadobudnutí akcií a nepredložila ani akcie fyzicky v ich listinnej podobe (forme). V tejto súvislosti sťažovateľka v priebehu konania opakovane akcentovala, že nemožno si zamieňať hmotnoprávne podmienky prevodu cenných papierov s procesnými pravidlami hodnotenia dôkazov a objektivizácie skutkových zistení. V súvislosti s nadobudnutím vlastníctva k predmetným akciám sťažovateľka v priebehu celého konania konzistentne tvrdila, že akcie tvoriace predmet konania nadobudla v súlade so zákonom ustanovenými podmienkami, a to vrátane uzatvorenia písomnej zmluvy, následného rubopisovania a odovzdania akcií.

Sťažovateľka v priebehu konania argumentovala, že existenciu jej vlastníctva k akciám možno objektivizovať nielen, resp. výlučne, na základe fyzickej prezentácie zmluvy o ich nadobudnutí, ale rovnako tak na základe obsahu iných do úvahy prichádzajúcich dôkazov. Platí to osobitne v situácii, keď podľa všetkých okolností sťažovateľke boli akcie vrátane zmluvy o ich prevode (nadobudnutí) odcudzené počas jej dlhodobej neprítomnosti v práci z dôvodu jej práceneschopnosti. V tejto súvislosti poukazovala na obsah listinných dôkazov produkovaných v priebehu konania, a to konkrétne na obsah jednotlivých zápisníc z valných zhromaždení žalovanej a rovnako na

obsah úplného znenia spoločenskej zmluvy žalovanej, ako aj na obsah výpisov z účtu sťažovateľky ako akcionára vedeného CDCP SR.

Sťažovateľka namieta, že na podstatu jej prezentovanej argumentácie týkajúcej sa eventuálneho spôsobu objektivizácie nadobudnutia vlastníckeho práva k akciám okresný súd nijako nereagoval a ponechal ju bez povšimnutia. V tomto smere vykazuje rozsudok okresného súdu signifikantné znaky nepresvedčivého a svojvoľného (arbitrárneho) odôvodnenia.

Podľa sťažovateľky krajský súd svojím rozsudkom sp. zn. 5 Co 596/2015 zo 14. júna 2016 namiesto toho, aby pochybenie napravil (revidoval), sa obmedzil len na formálne konštatovanie, že okresný súd úplne zistil skutkový stav veci, správne ju právne posúdil, pričom odôvodnenie má podklad v zistení skutkového stavu, s ktorým sa krajský súd v celom rozsahu stotožňuje, pretože dôvody rozsudku sú správne, na čom nič nemení ani podané odvolanie.

Namietané porušenie vlastníckeho práva podľa čl. 20 ods. 1 a 4 ústavy vidí sťažovateľka v tom, že bezprecedentným postupom a napadnutými rozhodnutiami všeobecných súdov bol konvalidovaný nezákonný a neústavný postup žalovanej pri odňatí a popretí vlastníckeho práva (vrátane jeho atribútov) sťažovateľky k akciám. K namietanému odňatiu a popretiu vlastníckeho práva sťažovateľky došlo tým, že všeobecné súdy pri svojom rozhodovaní nerešpektovali relevantnú zákonnú úpravu týkajúcu sa podmienok, za ktorých sa sťažovateľka mohla domáhať dotknutého vlastníckeho práva.

Sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd o jej sťažnosti nálezom takto rozhodol:

„I. Okresný súd Košice II, v konaní vedenom pod sp. zn.: 17C/95/2010, rozsudkom, zo dňa 30.03.2015, sp. zn.: 17C/95/2010, porušil, základné práva sťažovateľky, zaručené v čl. 20 ods. 1, ods. 4 a v čl. 46 ods. 1 Ústavy a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru.

II. Krajský súd v Košiciach, v konaní vedenom pod sp. zn.: 5Co/596/2015, rozsudkom, zo dňa 14.06.2016, sp. zn.: 5Co/596/2015, porušil základné práva sťažovateľky, zaručené v čl. 20 ods. 1, ods. 4 Ústavy, a práva v čl. 6 ods. 1 Dohovoru.

III. Rozsudok Okresného súdu Košice II, zo dňa 30.03.2015, sp. zn.: 17C/95/2010, sa zrušuje.

IV. Rozsudok Krajského súdu v Košiciach, zo dňa 14.06.2016, sp. zn.: 5Co/596/2015, sa zrušuje.“

II.

Z rozsudku okresného súdu č. k. 17 C 95/2010-420 z 30. marca 2015 vyplýva, že ním bola žaloba sťažovateľky zamietnutá. Podľa konštatovania okresného súdu sťažovateľka bola zamestnankyňou žalovanej do roku 2009 a zároveň jej akcionárkou, čo nebolo sporné. Sporným ostal rozsah akcií vlastnícky patriacich sťažovateľke. Podľa názoru okresného súdu sťažovateľka bola a je vlastníčkou 9,6 % podielu akcií na základnom imaní žalovanej. Zo svedeckých výpovedí vyplynulo, že v spoločnosti žalovanej dochádzalo k prevodom akcií, že v notárskych zápisniciach bol deklarovaný určitý podiel akcionárov, avšak tento sa napokon preukázal ako nesprávne vedený (evidovaný v CDCP SR), že valné zhromaždenia boli viac-menej formálne a žalovaná bola považovaná za rodinnú firmu. Sťažovateľka v konaní nepreukázala, že je vlastníčkou ňou deklarovaného počtu akcií, a to i napriek tomu, že v notárskych zápisniciach zo zasadnutí valného zhromaždenia bola výška jej podielu na základnom imaní uvedená v zmysle jej tvrdení. Toto tvrdenie sťažovateľka nepreukázala zmluvami o prevode cenných papierov. Z výpovede [REDAKOVANÉ] vyplynulo, že až do právneho auditu vykonaného advokátom JUDr. Martincom nemali vedomosť o základných podmienkach na prevod akcií, keďže ani notárka, ale ani CDCP SR to od nich nevyžadovali. K prevodom akcií dochádzalo viac-menej na základe ústnej dohody nadriadených, a keď sa u notárky JUDr. Drgoňovej podpísala notárska zápisnica, ani notárka, ale ani CDCP SR túto nenamietali, a preto boli presvedčení, že tak je to správne. Až keď im v roku 2008 JUDr. Martinec oznámil, že to, čo je zapísané v CDCP SR, nesúhlasí s akcionárskou štruktúrou firmy (ktorú však brali ako rodinnú firmu a svedok nekontroloval nadriadených a pri ich rokovaníach o prevode akcií nebol prítomný), došlo k zmene akcionárskej štruktúry. Z výpovede JUDr. Drgoňovej vyplynulo, že ak by na valnom zhromaždení boli predložené doklady o počte akcií, potom by nebol problém v počte akcionárov, nikto však vyhlásenia skrutátorov nenamietal. Z výpovede [REDAKOVANÉ]

vyplývalo, že akcionári sa na zasadnutiach valného zhromaždenia nikdy nespočítavali, boli dvaja alebo traja a zápisnica už bola pripravená. O okolnostiach prevodu akcií z [REDACTED] [REDACTED] na sťažovateľku nemal svedok žiadnu vedomosť a ani sa ho to netýkalo. [REDACTED] sa so sťažovateľkou denno-denne stretávali, ich dohody bral svedok ako fakt a akcionársku štruktúru neriešil. Okresný súd preto na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že sťažovateľka neunesla dôkazné bremeno a nepreukázala, že kúpnyimi zmluvami (ktoré v konaní nepredložila) nadobudla vlastnícke právo k takému počtu cenných papierov, ako to tvrdila. Nevyplývalo to napokon ani z výpisu z CDCP SR, kde uvedený stav je len evidenčný.

Z rozsudku krajského súdu č. k. 5 Co 596/2015-487 zo 14. júna 2016 vyplýva, že ním bol potvrdený rozsudok okresného súdu č. k. 17 C 95/2010-420 z 30. marca 2015. Podľa názoru krajského súdu prvostupňové a odvolacie konanie predstavuje jeden celok, pričom treba považovať za správny záver okresného súdu o okolnostiach prevodu akcií z [REDACTED] na sťažovateľku vrátane toho, že o tom nemohli mať žiadnu vedomosť akcionári prítomní na valnom zhromaždení, keďže akcie nikdy nespočítavali. Pritom [REDACTED] sa so sťažovateľkou denno-denne stretávali, ich dohody sa brali ako fakt a akcionárska štruktúra sa nikdy neriešila. Preto sťažovateľka neunesla dôkazné bremeno preukázať, že kúpnyimi zmluvami (ktoré v konaní mala predložiť, ale nepredložila) nadobudla vlastnícke právo k tvrdenému počtu akcií. Nevyplývalo to ani z výpisu CDCP SR, keďže stav ním uvádzaný je len evidenčný.

III.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, návrhy podané oneskorene, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Na rozhodnutie o tej časti sťažnosti, ktorá pre namietané porušenie čl. 20 ods. 1 a 4 a čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj čl. 6 ods. 1 dohovoru smeruje proti postupu okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 17 C 95/2010 a jeho rozsudku z 30. marca 2015, nie je daná právomoc ústavného súdu.

Ako to vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, právomoc ústavného súdu poskytovať ochranu základným právam a slobodám je daná iba subsidiárne, teda len vtedy, keď o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy.

Proti rozsudku okresného súdu bolo prípustné odvolanie ako riadny opravný prostriedok, a preto právomoc poskytnúť ochranu označeným právam sťažovateľky podľa ústavy a dohovoru mal krajský súd v rámci odvolacieho konania. Tým je zároveň v danom rozsahu vylúčená právomoc ústavného súdu. Treba tiež dodať, že sťažovateľka právo podať proti rozsudku okresného súdu odvolanie aj využila.

Odlišná je situácia týkajúca sa zvyšnej časti sťažnosti smerujúcej pre namietané porušenie čl. 20 ods. 1 a 4 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru proti postupu krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Co 596/2015 a jeho rozsudku zo 14. júna 2016. Túto časť sťažnosti treba považovať za zjavne neopodstatnenú.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (m. m. I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmavať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

Jadrom sťažnosti je námietka, podľa ktorej skutočnosť, že sťažovateľka nadobudla vlastníctvo k sporným akciám, sa dá dokazovať a považovať za preukázanú aj v prípade, ak z objektívnych príčin nie je v stave akcie fyzicky predložiť, resp. predložiť zmluvy, na základe ktorých akcie nadobudla (keďže počas jej dlhodobej práceneschopnosti jej boli tieto listiny odcudzené, resp. sa stratili). Je presvedčená, že nadobudnutie vlastníctva

k akciám možno preukazovať (objektívizovať) aj inými dôkaznými prostriedkami. Zároveň je sťažovateľka presvedčená, že toto dôkazné bremeno uniesla, keďže jej vlastnícke právo k sporným akciám je opakovane deklarované v notárskych zápisniciach z valných zhromaždení žalovanej a vyplýva aj z evidencie CDCP SR. Opačný záver všeobecných súdov je podľa názoru sťažovateľky výsledkom nesprávneho a neúplného vyhodnotenia vykonaných dôkazov.

Podľa názoru ústavného súdu argumentácia všeobecných súdov (najmä však okresného súdu) sa javí ako dostatočná a presvedčivá. Nenesie v sebe známky arbitrárnosti, ale ani zjavnej neodôvodnenosti. Skutočnosť, že sťažovateľka má na hodnotenie vykonaného dokazovania odlišný názor, neznamená sama osebe bez ďalšieho porušenie označených práv.

Dosiaľ uvedené možno z pohľadu ústavného súdu zhrnúť tak, že podľa záverov okresného súdu sťažovateľka nepreukázala splnenie podmienok na nadobudnutie vlastníctva k sporným akciám. V tejto súvislosti sa ako rozhodujúce javí tvrdenie sťažovateľky, podľa ktorého akcie (s rubopismi na nich), ako aj zmluvy o nadobudnutí akcií, ktoré zákonu zodpovedajúcim spôsobom mala vo svojej dispozícii, jej boli z pracoviska, kde ich mala uložené, v čase jej dlhodobej práceneschopnosti odcudzené, resp. sa odtiaľ stratili. Ak by to bola pravda, potom by žaloba sťažovateľky mohla byť považovaná za dôvodnú.

Vychádzajúc z už pertraktovaného skutkového stavu, ústavný súd osobitne zdôrazňuje, že sťažovateľka svoje tvrdenie o odcudzení, resp. o strate akcií a zmlúv o ich nadobudnutí nepreukázala, pričom ani len nenavrholo vykonanie dôkazu na preukázanie týchto zásadných tvrdení. Pritom pre úspech v konaní by sťažovateľka musela inými dôkazmi (napr. svedeckými výpoveďami, závermi policajného vyšetrovania) preukázať nepochybne jednak to, že sporné akcie (vrátane rubopisov na nich), ako aj zmluvy o ich nadobudnutí mala v držbe, čo by zároveň dokazovalo, že takéto zmluvy existovali, keďže žalovaná to popiera, ale tiež aj to, že sa počas jej práceneschopnosti stratili, resp. boli odcudzené. Keďže sťažovateľka tieto skutočnosti nepreukázala, neuniesla ani dôkazné bremeno ťažiace ju v tomto konaní v súvislosti s preukázaním existencie písomných zmlúv

o nadobudnutí akcií a existencie akcií s rubopismi v jej držbe, hoci ide o základné podmienky platného nadobudnutia vlastníctva k sporným akciám.

Berúc do úvahy uvedené skutočnosti, ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. novembra 2016